

Акуленко В. И. Конвенции о защите культурных ценностей 1954 г.: актуальные вопросы имплементации и применения.

В статье раскрываются универсальные принципы и нормы Конвенции о защите культурных ценностей в случае вооруженного конфликта в 1954 г., которая заложила основы развития международного права охраны культурного наследия. Исследуется также организационно-правовые рекомендации ЮНЕСКО об имплементации норм Конвенции и Протоколов 1954 и 1999 гг. к ней во внутренний правовой порядок государств-участников.

Ключевые слова: Конвенции ЮНЕСКО, защита культурных ценностей, международный вооруженный конфликт.

Akulenko V. I. Conventions about defence of cultural values 1954: current question of implementacii and application.

In the article opens up universal principles and norms of Convention about defence of cultural values in the case of the armed conflict in 1954, which defined development of international law of guard of cultural legacy. Investigational also institutionalized recommendations of UNESCO in relation to the implmentacii norms of Convention and Protocols 1954 and 1999 to it in an internal law and order of the states of participants.

Key words: Conventions of UNESCO, defence of cultural values, international armed conflict.

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВІ НАУКИ

Дубчак Л. С.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова

ВИМОГИ, ЗА ЯКИМИ МОЖЕ БУТИ ВИДАНО СУДОВИЙ НАКАЗ: ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ

У статті аналізується оновлений законодавцем перелік вимог, за якими може бути виданий судовий наказ як особлива форма судового рішення, з урахуванням змін процесуального законодавства, внесених Законом України „Про судоустрій і статус суддів”.

Ключові слова: наказне провадження, судовий наказ, вимоги, за якими може бути видано судовий наказ, безспірність вимоги.

Постановка проблеми. Наказне провадження є особливим порядком судового розгляду окремих категорій справ, метою якого є спрощення, скорочення та здешевлення судової процедури у тих випадках, коли це можливо та виправдано. Тому порядок розгляду справи про видачу судового наказу є менш тривалим в часі та простішим з організаційної точки зору, адже він не потребує виклику сторін, проведення відкритого судового засідання з усіма відповідними процесуальними діями.

Захист права у наказному провадженні може мати місце за наявності безспірної вимоги заявника (стягувача), що підтверджується належно оформленими письмовими документами. Безспірними є такі вимоги заявника у наказному провадженні, з яких не вбачається спір про право, тобто це вимоги, що впливають із повністю визначених і неоспорюваних цивільно-правових відносин.

Мета дослідження. Нещодавно, а саме з 30 липня 2010 року, інститут наказного

провадження зазнав суттєвих змін, що знайшли своє відображення, передусім, в законодавчій корекції тих вимог, за якими може бути видано судовий наказ. Саме правовому аналізу оновленого законодавцем переліку вимог, за якими може бути видано судовий наказ, присвячено цю статтю.

Проблемні питання наказного провадження були предметом розгляду багатьох українських процесуалістів, зокрема, С. Фурси, Д. Луспеника, М. Свідерської, С. Щербак, М. Ясинок тощо. Однак, зважаючи на нещодавнє внесення змін до процесуальних кодексів Законом України від 7 липня 2010 р. № 2453-VI „Про судоустрій та статус суддів”, актуалізується потреба аналізу змін інституту наказного провадження в цивільному процесі України.

Основні результати дослідження. Відповідно до ч. 1 ст. 95 Цивільного процесуального кодексу (далі – ЦПК) України *судовий наказ* є особливою формою судового рішення, що видається судом за результатами розгляду вимог, передбачених ст. 96 ЦПК України.

До переліку вимог, за якими може бути видано судовий наказ, нині відносяться:

1) вимога про стягнення нарахованої, але не виплаченої працівникові суми заробітної плати;

2) вимога про компенсацію витрат на проведення розшуку відповідача, боржника, дитини або транспортних засобів боржника;

3) вимога про стягнення заборгованості за оплату житлово-комунальних послуг, телекомунікаційних послуг, послуг телебачення та радіомовлення з урахуванням індексу інфляції та трьох відсотків річних, нарахованих заявником на суму заборгованості;

4) вимога про присудження аліментів на дитину в розмірі тридцяти відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, якщо ця вимога не пов'язана із встановленням чи оспорюванням батьківства (материнства) та необхідністю залучення інших зацікавлених осіб;

5) вимога про повернення вартості товару неналежної якості, якщо є рішення суду, яке набрало законної сили, про встановлення факту продажу товару неналежної якості, ухвалене на користь невизначеного кола споживачів.

Таким чином, перелік вимог, за якими може бути видано судовий наказ, доповнено трьома новими вимогами (пункти 3, 4, 5 ч.1 ст.96 ЦПК України у чинній редакції), і з переліку вимог виключена вимога, за якою найчастіше до внесення змін в ЦПК України подавалися заяви про видачу судового наказу та видавалися такі судові накази – вимога, яка ґрунтується на правочині, вчиненому у письмовій формі.

Нововведенням чинного ЦПК України є також те, що у відповідності до ч. 3 ст. 118 ЦПК України позовна заява щодо вимог, визначених у ч. 1 ст. 96 ЦПК України, може бути подана *тільки в разі відмови у прийнятті заяви про видачу судового наказу або скасування його судом*. При цьому до позовної заяви згідно ч. 6 ст. 119 ЦПК України мають бути додані копії ухвали про відмову у прийнятті заяви про видачу судового наказу або ухвали про скасування судового наказу.

Давайте розглянемо кожну з вимог, закріплених ч. 1 ст. 96 ЦПК України, детальніше.

Заява про стягнення нарахованої, але не виплаченої працівникові суми заробітної плати (п. 1 ч. 1 ст. 96 ЦПК)

У разі заявлення вимоги про стягнення нарахованої, але не виплаченої працівникові суми заробітної плати, слід звернути увагу на такі обставини.

На зазначену вимогу *не поширюється позовна давність*, оскільки відповідно до ч. 2 ст. 233 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України) у разі порушення законодавства про оплату праці, працівник має право звернутися до суду з позовом (у розглядуваному випадку із заявою) про стягнення заробітної плати без обмеження будь-яким строком.

Ст. 115 КЗпП України передбачає, що заробітна плата виплачується працівникам регулярно в робочі дні у строки, встановлені колективним договором, але не рідше двох разів на місяць через проміжок часу, що не перевищує шістнадцяти календарних днів.

При розгляді цієї заяви суд повинен встановити факт затримки нарахованої працівникові заробітної плати. Доказом цього може бути будь-який документ, що підтверджує розмір нарахованої працівникові зарплати, зокрема, довідка бухгалтерії боржника, розрахунковий лист тощо.

У порядку видачі судового наказу не можуть заявлятися вимоги щодо стягнення з боржника середнього заробітку за весь час затримки по день фактичного розрахунку, що передбачено ст. 117 КЗпП, оскільки в даному випадку суд повинен на підставі наданих сторонами доказів встановити вину власника або уповноваженого органу. Саме через ці обставини прикладів видачі судового наказу за цією вимогою немає. По-перше, кількість судових справ про стягнення зарплати останнім часом значно зменшилася через принципову позицію в цьому питанні законодавця (можливість кримінального переслідування за невивплату зарплати тощо), по-друге, в судовій практиці і раніше рідко зустрічалися випадки, коли б працівник пред'являв вимоги лише про стягнення заборгованості із зарплати, оскільки завжди заявлялися вимоги і про стягнення середнього заробітку за час затримки розрахунку, і, в обов'язковому порядку – про відшкодування моральної шкоди, що перешкоджає розгляду цих вимог у наказному провадженні.

Заява про компенсацію витрат на проведення розшуку відповідача, боржника, дитини або транспортних засобів боржника (п. 2 ч. 1 ст. 96 ЦПК)

Заявником може бути заявлено також вимогу про компенсацію витрат на проведення розшуку відповідача, боржника, дитини або транспортних засобів боржника.

Розшук відповідача передбачений ст. 78 ЦПК, яка вказує, що, якщо місцеперебування відповідача в справах за позовами про стягнення аліментів або про відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю фізичної особи, невідоме, суд ухвалою оголошує його розшук. Розшук проводиться органами внутрішніх справ, а витрати на його проведення стягуються з відповідача в дохід держави за рішенням суду.

Таким чином, витрати на проведення розшуку боржника можуть бути стягнені як рішенням суду в позовному провадженні, так і шляхом видачі судового наказу. Для цього орган внутрішніх справ повинен надати суду документально підтверджений розрахунок витрат на розшук. На вказаних документах не обов'язково повинна бути зафіксована згода боржника, оскільки при незгоді з розміром витрат, він може оскаржити судовий наказ, результатом чого буде безспірне його скасування і справа зможе бути розглянута у позовному провадженні.

У виконавчому провадженні розшук боржника, дитини або транспортних засобів здійснюється на підставі ст. 42 Закону України „Про виконавче провадження”, якою передбачені обов'язковий та факультативний розшук залежно від категорії рішення суду.

Вимога про стягнення заборгованості за оплату житлово-комунальних послуг, телекомунікаційних послуг, послуг телебачення та радіомовлення з урахуванням індексу інфляції та трьох відсотків річних, нарахованих заявником на суму заборгованості (п. 3 ч. 1 ст. 96 ЦПК)

Житлово-комунальні послуги є результатом господарської діяльності, спрямованої на забезпечення умов проживання та перебування осіб у жилих і нежилых приміщеннях, будинках і спорудах, комплексах будинків і споруд відповідно до нормативів, норм, стандартів, порядків і правил (абз. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України від 24 червня 2004 року № 1875-IV „Про житлово-комунальні послуги”).

Усі житлово-комунальні послуги поділяються за функціональним призначенням та за порядком затвердження цін/тарифів.

Залежно від функціонального призначення житлово-комунальні послуги поділяються на:

1) комунальні послуги (централізоване постачання холодної та гарячої води, водовідведення, газо- та електропостачання, централізоване опалення, а також вивезення побутових відходів тощо);

2) послуги з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій (прибирання внутрішньобудинкових приміщень та прибудинкової території, санітарно-технічне обслуговування, обслуговування внутрішньобудинкових мереж, утримання ліфтів, освітлення місць загального користування, поточний ремонт, вивезення побутових відходів тощо);

3) послуги з управління будинком, спорудою або групою будинків (балансоутримання, укладання договорів на виконання послуг, контроль виконання умов договору тощо);

4) послуги з ремонту приміщень, будинків, споруд (заміна та підсилення елементів конструкцій та мереж, їх реконструкція, відновлення несучої спроможності несучих елементів конструкцій тощо).

Примірні переліки житлово-комунальних послуг та їх склад залежно від функціонального призначення визначаються центральним органом виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства.

Телекомунікаційна послуга – це продукт діяльності оператора та/або провайдера телекомунікацій, спрямований на задоволення потреб споживачів у сфері телекомунікацій (ч. 1 ст. 1 Закону України від 18 листопада 2003 року № 1280-IV „Про телекомунікації”). Телекомунікаціями (електрозв’язком) визнаються передавання, випромінювання та/або приймання знаків, сигналів, письмового тексту, зображень та звуків або повідомлень будь-якого роду по радіо, проводових, оптичних або інших електромагнітних системах.

Телекомунікаційні послуги згідно з п. 4 Правил надання та отримання телекомунікаційних послуг, затверджених Постановою Кабінету Міністрів України від 09 серпня 2005 року № 720, поділяються на загальнодоступні (універсальні) та інші телекомунікаційні послуги.

За ознаками надання телекомунікаційні послуги поділяються на основні та додаткові, що нерозривно пов’язані технологічно з наданням певних основних телекомунікаційних послуг. Перелік додаткових послуг визначається технічними можливостями обладнання операторів, провайдерів телекомунікацій.

До загальнодоступних телекомунікаційних послуг згідно з ч. 1 ст. 62 Закону України „Про телекомунікації” належать:

1) підключення кінцевого обладнання споживача до телекомунікаційних мереж загального користування (універсальний доступ);

2) послуги фіксованого телефонного зв'язку в межах зони нумерації (місцевий телефонний зв'язок), а також виклик служб екстреної допомоги;

3) послуги довідкових служб і зв'язку за допомогою таксофонів, за винятком послуг, що надаються з використанням безпроводового доступу.

Дзвінки з телекомунікаційних мереж фіксованого телефонного на телекомунікаційні мережі рухомого (мобільного) зв'язку не належать до загальнодоступних телекомунікаційних послуг.

Надання телекомунікаційних послуг на території України є виключним правом юридичних осіб з місцезнаходженням на території України, які зареєстровані відповідно до законодавства України, та/або фізичних осіб – суб'єктів підприємницької діяльності з постійним місцем проживання на території України.

Мовник (теле- чи радіо) – це суб'єкт господарювання, який створює (комплектує та/або пакує) телевізійні чи радіопроекти та передачі і розповсюджує їх у відкритому або кодованому вигляді за допомогою технічних засобів шляхом трансляції та ретрансляції для приймання їх споживачами (абз. 24 ст. 1 Закону України від 21 грудня 1993 року № 3759-ХІІ „Про телебачення і радіомовлення”).

Телебачення – це виробництво аудіовізуальних програм та передач або комплектування (пакування) придбаних аудіовізуальних програм та передач і їх поширення незалежно від технічних засобів розповсюдження (абз. 46 ст. 1 Закону України „Про телебачення і радіомовлення”).

Слід відмітити, що вказана категорія справ до внесення змін в ЦПК України нерідко була предметом розгляду в суді в порядку наказного провадження і розглядалася як вимога, що ґрунтується на правочині, вчиненому в письмовій формі.

Заяви щодо стягнення заборгованості за надані комунальні послуги, електропостачання, газопостачання, послуги зв'язку розглядалися різними судами неоднаково через різну практику при укладанні договорів комунальних господарств про надання комунальних послуг, послуг з водо- та теплопостачання тощо. Здебільшого суди видавали судові накази щодо сплати заборгованості за послуги такого роду, саме тому, на наш погляд, зважаючи на існуючу практику, ця вимога і була включена до ст. 96 ЦПК України.

Законодавцем також в межах цієї вимоги закріплена можливість реалізації ч. 2 ст. 625 Цивільного кодексу України, а саме те, що боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми.

Слід зазначити, що доволі часто до внесення Законом України „Про судоустрій і статус суддів” змін до ЦПК України траплялися випадки, коли власник (наймач) квартири або будинку фактично проживав у квартирі або будинку, споживав послуги з тепло-, водопостачання, водовідведення тощо, але письмового договору з ним постачальники цих послуг не укладали. Фактично заборгованість могла мати місце, але її не можна було вважати такою, що ґрунтується на правочині, вчиненому у письмовій формі. За таких умов, її розміри та підстави виникнення повинні були встановлюватися судом у позовному провадженні.

Інколи суди вважали спірними вимоги, що випливають з договорів надання комунальних послуг на тій підставі, що договори чітко не встановлюють фіксовані суми

щомісячної оплати, а квитанції, що містять суми оплати, сторонами не підписуються, і тому не можуть розцінюватися як правочин, вчинений в письмовій формі. Таку практику більшість науковців вважали помилковою, оскільки Правилами надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення та типового договору про надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення (затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 21 липня 2005 р. № 630) передбачено, що плата за надані послуги вноситься споживачем відповідно до показань засобів обліку води і теплової енергії або затверджених нормативів (норм) споживання на підставі платіжного документа (розрахункової книжки, платіжної квитанції тощо) або відповідно до умов договору на встановлення засобів обліку. Розмір тарифів на послуги та їх загальна вартість передбачаються Типовим договором про надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення, зразок якого також встановлений вказаними Правилами. Аналогічні системи оплати послуг з електропостачання, утримання будинків та прибудинкових ділянок встановлено низкою інших підзаконних актів. Отже, за наявності письмового договору і доказів виникнення боргу та його розмірів суди повинні були розглядати такі справи у наказному провадженні і видавати судові накази.

Іноді у судів виникали питання щодо майнових зобов'язань членів сім'ї наймача, що є стороною письмового договору про надання комунальних послуг та послуг зв'язку, адже за статтями 64, 68 Житлового кодексу України повнолітні члені сім'ї наймача несуть солідарну з наймачем майнову відповідальність за зобов'язаннями, що випливають з договору найму, в тому числі з оплати комунальних послуг. Як правило, стягувачі у заявах просили стягнути заборгованість з боржника, що є стороною письмового договору про надання комунальних та інших послуг, не зазначаючи повнолітніх членів сім'ї наймача. У деяких судів виникали питання про правомірність звернення стягнення лише на особу наймача, що підписав договір, або на всіх солідарних боржників. Верховний Суд України визначав, що відповідно до ч. 1 ст. 543 ЦК у разі солідарного обов'язку боржників (солідарних боржників) кредитор має право вимагати виконання обов'язку частково або в повному обсязі як від усіх боржників разом, так і від будь-кого з них окремо. Однак з урахуванням тих обставин, що вимоги, за якими видаються судові накази, мають бути безспірними, і що наказне провадження є спрощеним порядком розгляду справи, що не передбачає повідомлення сторін та залучення заінтересованих осіб, у випадку стягнення у наказному провадженні заборгованості з солідарних боржників, воно могло бути звернено лише на того з боржників, з ким укладено письмовий договір.

Нерідко траплялися випадки неоднакового розгляду судами у наказному провадженні справ за зазначеною вимогою, коли йшлося про стягнення, крім основної суми боргу, штрафних санкцій (як правило, за послуги мобільного зв'язку). Переважав підхід, за якого суди вправі були видавати судові накази щодо стягнення штрафних санкцій у випадку, якщо такі санкції передбачені умовами договору та їх обчислення було достовірним.

Вимога про присудження аліментів на дитину в розмірі тридцяти відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, якщо ця вимога не пов'язана із встановленням чи оспорюванням батьківства (материнства) та необхідністю залучення інших зацікавлених осіб (п. 4 ч. 1 ст. 96 ЦПК)

Ця вимога, як і попередня, має свою передісторію, хоча і дещо іншу. Так при

підготовці нового Цивільного процесуального кодексу України вимога про стягнення аліментів на дитину була включена до переліку вимог, за якими може бути видано судовий наказ (проект ЦПК України), однак згодом цю вимогу до прийняття чинного ЦПК України в третьому читанні було виключено.

Процедура безперечного стягнення аліментів на неповнолітніх дітей вже мала місце в Україні і раніше, та була введена Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 10 лютого 1987 р. № 3546-ХІ „Про деяку зміну порядку стягнення аліментів на неповнолітніх дітей”, про що ми зазначали в попередній главі.

У відповідності до ст. 180 Сімейного кодексу України (далі – СК України) батьки зобов'язані утримувати дитину до досягнення нею повноліття.

Згідно з ч. 2 ст. 182 СК України мінімальний розмір аліментів на одну дитину не може бути меншим, ніж 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, за винятком випадків, передбачених статтею 184 СК (тобто визначення розміру аліментів у твердій грошовій сумі, якщо платник аліментів має нерегулярний, мінливий дохід, частину доходу одержує в натурі, а також за наявності інших обставин, що мають істотне значення).

У 2010 році у відповідності до ст. 52 Закону України від 27 квітня 2010 року № 2154-VI „Про Державний бюджет України на 2010 рік” прожитковий мінімум на дітей віком до 6 років становить: з 1 січня – 755 гривень, з 1 квітня – 767 гривень, з 1 липня – 771 гривні, з 1 жовтня – 787 гривень, з 1 грудня – 799 гривень; а для дітей віком від 6 до 18 років: з 1 січня – 901 гривні, з 1 квітня – 917 гривень, з 1 липня – 921 гривні, з 1 жовтня – 941 гривні, з 1 грудня – 957 гривень.

Отже, 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідно складає:

для дітей віком до 6 років: з 1 січня – 226,50 гривень, з 1 квітня – 230,10 гривень, з 1 липня – 231,30 гривні, з 1 жовтня – 236,10 гривень, з 1 грудня – 239,70 гривень; а для дітей віком від 6 до 18 років: з 1 січня – 270,30 гривні, з 1 квітня – 275,10 гривень, з 1 липня – 276,30 гривні, з 1 жовтня – 282,30 гривні, з 1 грудня – 287,10 гривень.

Вимога про повернення вартості товару неналежної якості, якщо є рішення суду, яке набрало законної сили, про встановлення факту продажу товару неналежної якості, ухвалене на користь невизначеного кола споживачів (п. 5 ч. 1 ст. 96 ЦПК)

У відповідності до п. 2 ч. 1 ст. 4 Закону України від 12 травня 1991 року № 1023-XII „Про захист прав споживачів” споживачі під час придбання, замовлення або використання продукції, яка реалізується на території України, для задоволення своїх особистих потреб мають право на належну якість продукції та обслуговування.

У разі виявлення протягом встановленого гарантійного строку недоліків споживач, в порядку та у строки, що встановлені законодавством, має право вимагати:

- 1) пропорційного зменшення ціни;
- 2) безоплатного усунення недоліків товару в розумний строк;
- 3) відшкодування витрат на усунення недоліків товару.

У разі виявлення протягом встановленого гарантійного строку істотних недоліків, які виникли з вини виробника товару (продавця, виконавця), або фальсифікації товару, підтверджених за необхідності висновком експертизи, споживач, в порядку та у строки, що встановлені законодавством і на підставі обов'язкових для сторін правил чи договору, має право за своїм вибором вимагати від продавця або виробника:

- 1) розірвання договору та повернення сплаченої за товар грошової суми;
- 2) вимагати заміни товару на такий же товар або на аналогічний, з числа наявних у продавця (виробника), товар.

Таким чином, вимога про повернення вартості товару неналежної якості стосується випадку виявлення протягом встановленого гарантійного строку істотних недоліків, які виникли з вини виробника товару (продавця, виконавця), або фальсифікації товару, підтверджених за необхідності висновком експертизи.

У разі придбання споживачем продовольчих товарів неналежної якості продавець зобов'язаний замінити їх на товари належної якості або повернути споживачеві сплачені ним гроші, якщо недоліки виявлено у межах строку придатності.

У відповідності до ч. 3 ст. 8 Закону України „Про захист прав споживачів” вимоги споживача, які ми перерахували вище, пред'являються на вибір споживача продавцеві за місцем купівлі товару, виробникові або підприємству, що задовольняє ці вимоги за місцезнаходженням споживача.

Оскільки вимога, закріплена п. 5 ч. 1 ст. 96 ЦПК України нова, практика видання за нею судових наказів наразі відсутня.

Вимоги за ч. 2 ст. 96 ЦПК України щодо „інших випадків, встановлених законом”

Наразі законодавство України прямо не встановлює вимог, за якими може бути виданий судовий наказ, крім тих, що зазначені у ч. 1 ст. 96 ЦПК України.

Висновки. Отже, виходячи з завдань цивільного судочинства, потреб раціоналізації процесуальної форми захисту порушених прав, економії часових та фінансових ресурсів, закріплення законодавцем в новому Цивільному процесуальному кодексі України спрощеної процедури розгляду і вирішення цивільних справ – наказного провадження – є досягненням сучасного цивільного судочинства, адже, з одного боку, дозволяє оптимізувати роботу судів, з другого – полегшує судовий захист у справах, порушених за вимогами, передбаченими ст. 96 Цивільного процесуального кодексу України.

Використані джерела:

1. Про судоустрій і статус суддів [Електронний ресурс]: закон України від 7 липн. 2010 р. № 2453-VI. – Режим доступу: <http://www.legal.com.ua/cgi-bin/matrix.cgi/document.html>
2. Практика розгляду судами цивільних справ у наказному провадженні [Електронний ресурс]: узагальнення Верховного Суду України від 01 лип. 2007 р. – Режим доступу: <http://www.legal.com.ua/cgi-bin/matrix.cgi/document.html>.

Дубчак Л. С. Требования, по которым может быть вынесен судебный приказ: правовой анализ.

В статье анализируется обновленный Законом Украины „О судоустройстве и статусе судьи” перечень требований, по которым может быть вынесен судебный приказ как особая форма судебного решения в приказном производстве.

Ключевые слова: *судовой приказ, требования, по которым может быть вынесен судебный приказ, неоспоримость требования.*

Dubchak L. S. Requirements after which it can be given out order of court: legal analysis

In the article is analysed the renewed list (according to the Law of Ukraine „About mode of courts and status of judges”) of requirements after which it can be given out order of court, as the special form of court decision in order realization.

Keywords: *ship order, requirements, which a ship order, indisputability of requirement, can be taken away on.*